

Eva Höglund och Miranda Borg

Det lilla blåbäret - Pikkuinen mustikka

Det lilla blåbäret

Pikkuinen mustikka

Eva Höglund

Miranda Borg

Det lilla blåbäret

Pikkuinen mustikka

© Text: Eva Höglund 2016

© Bild: Miranda Borg 2016

Tryck: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saks

Förlag: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN: 9789523395053

Till mina barn

Miranda, ivrig tecknare och blåbärsplockare

Max, som skyddar oss från skurkar och myggor med sina fantasivärld

Förord

Det var en sommardag på 1970-talet. Jag gick omkring i vår sommarstuga och kunde inte hitta på något att göra. – Mamma, vad ska jag riktigt göra? utbrast jag för minst tionde gången. Mamma var mitt i en storstädning men tittade upp och såg fundersam ut. – Skriv en berättelse, svarade hon. Jag var på vippen att protestera men något fick mig att stanna upp. Plötsligt fanns äventyret i mitt huvud och senare på sommaren kunde jag stolt klippa ut min första saga ur tidningen Lill-Allers.

En regnig sommardag år 2015 stod jag böjd över blåbärsriset på samma sommarställe. Min dotter hade just slutat plocka blåbär och jag ville bara fylla mitt kärl till brädden. Då ploppade berättelsen om det lilla blåbäret upp i mitt huvud. Inne i stugan skrev jag ner den och läste upp den för mina barn. Min dotter plockade strax fram papper och färgpennor och började skissa upp det lilla blåbäret. – Vad fint, sa jag, du kunde kanske rita bilder till olika händelser i berättelsen. Och så blev denna lilla bok till.

Min dotters och mitt gemensamma projekt var början till nya äventyr.

Det var en gång ett litet blåbär som växte bland blåbärsris i en liten skogsdunge. Det var minst av alla och lite försiktigt av sig. Det brukade iaktta andra blåbär i sin närhet och lyssna till deras prat och skratt.

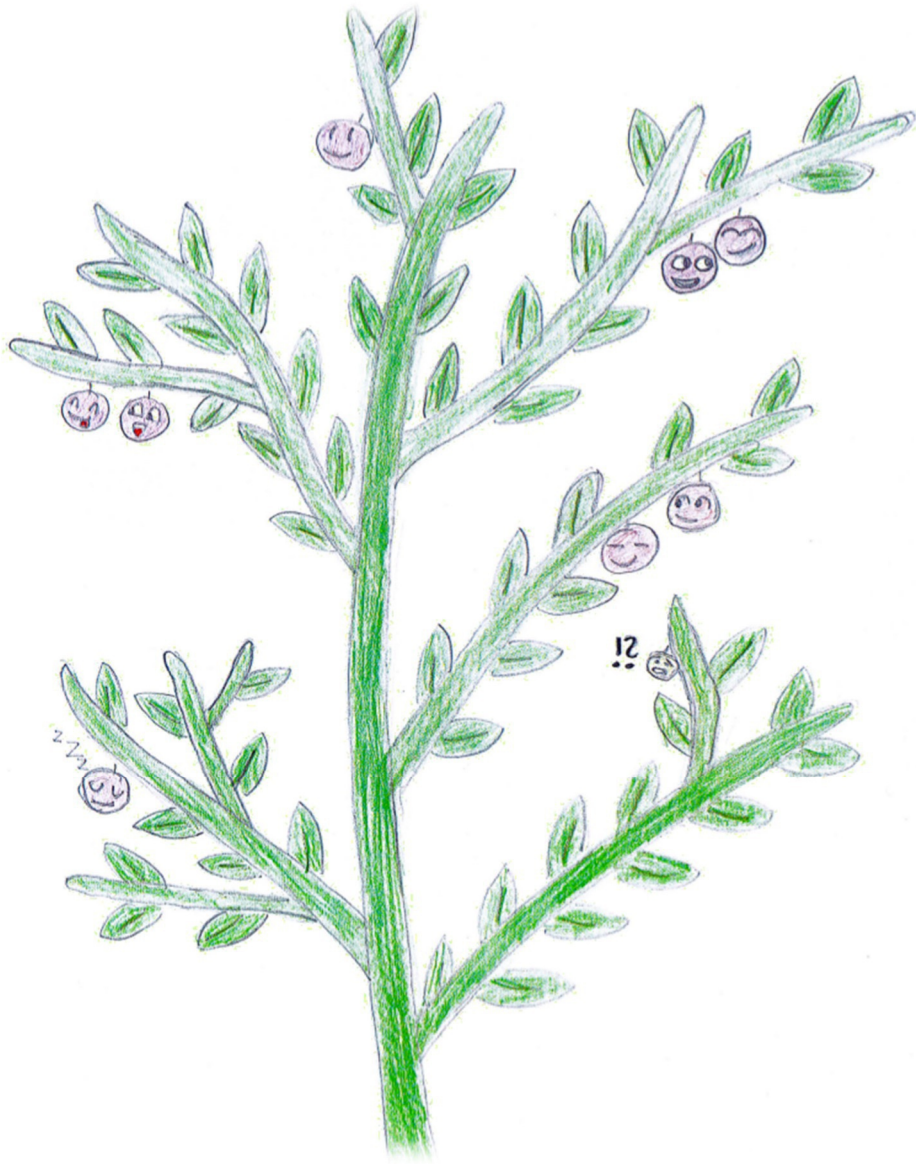
Det var högsommar och alla blåbär var små och vita. Solen gassade, vinden fläk-
tade, fåglarna kvittrade och luften var fylld av sommarkafter.

Det lilla blåbäret andades djupt och kände att det var lyckligt att leva.

Olipa kerran pieni mustikka, joka kasvoi mustikanvarvussa pienessä metsässä. Se oli pienin kaikista mustikoista ja pikkuisen arka luonteeltaan. Se tarkkaili usein muita mustikoita läheisyydessään ja kuunteli heidän puheitaan ja nauruaan.

Oli keskikesä ja kaikki mustikat olivat pieniä ja valkoisia. Aurinko paahtoi, tuuli hiljaa, linnut visersivät ja kesän tuoksut täyttivät ilman. Pieni mustikka hengähti syvään ja tunsu että oli ihanaa elää.

En dag när det lilla blåbäret vaknade blev det förskräckt. De andra blåbären hade blivit rödblåa till färgen.

- Vad är det som har hänt med er? ropade den försiktigt till dem.
- Åh, det här är helt naturligt, svarade det största blåbäret.
- Vi ska alla bli vackert mörkblå en vacker dag, förklarade ett annat blåbär.
Först sen är vi riktiga, fina blåbär, fortsatte det och nickade med eftertryck.

Det lilla blåbäret funderade mycket på saken hela dagen. Tänk om jag inte blir blå, tänkte det ängsligt. Då blir jag aldrig ett riktigt blåbär, suckade det bedrövat.

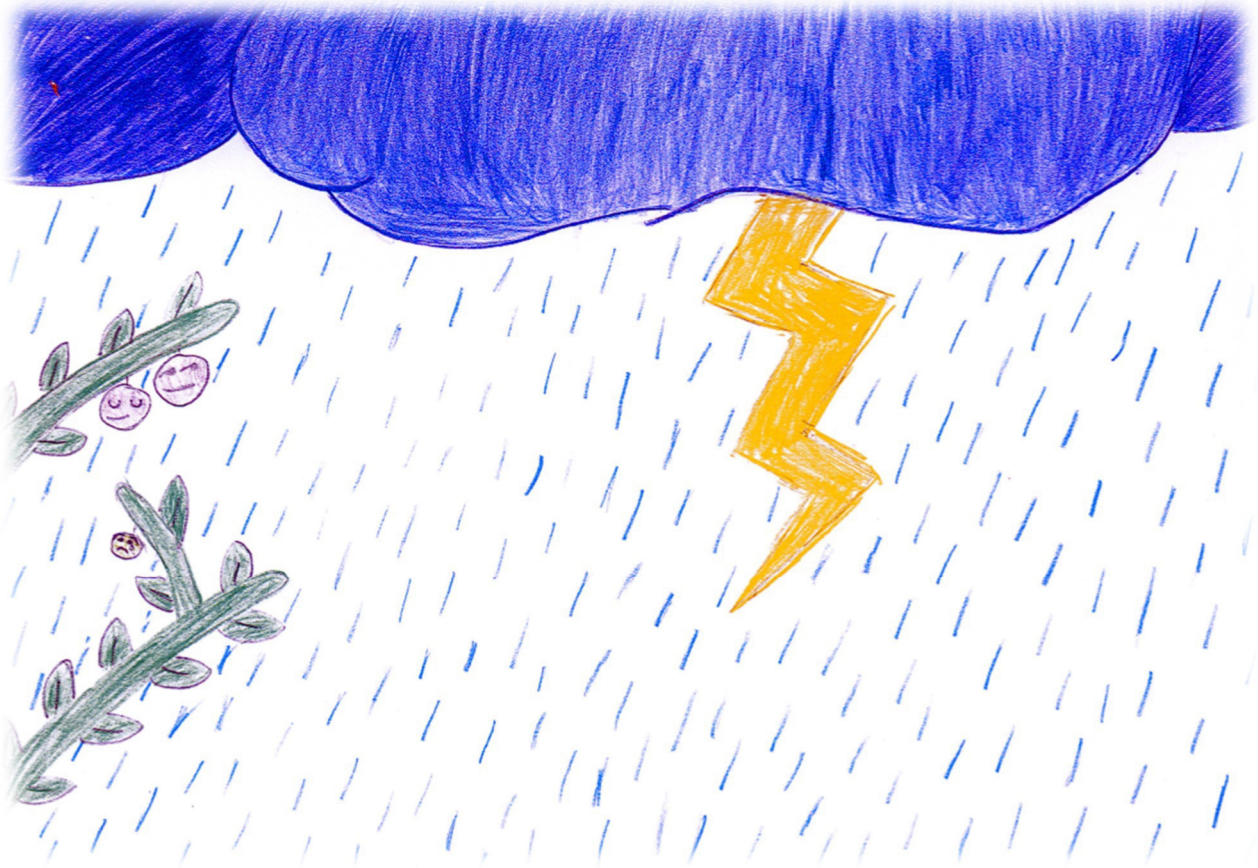

Eräänä päivänä, kun mustikka heräsi, se säikähti pahanpäiväisesti. Muut mustikat olivat muuttuneet punaisensinisiksi.

- Mitä teille on tapahtunut? se huudahti varovaisesti.
- Ei hätää, tämä on aivan luonnollista, vastasi kaikkein suurin mustikka.
- Me tulemme kaikki muuttumaan kauniin tummansinisiksi, toinen mustikka selitti. Vasta silloin olemme oikeita, hienoja mustikoita, se jatkoi ja nyökkäsi ponnekkaasti.

Pieni mustikka mietti asiaa koko päivän ajan. Mitä jos minä en muutu siniseksi, se ajatteli hädissään. Silloin minusta ei koskaan tule aitoa mustikkaa.

Dagarna och nätterna gick och högsommaren hade redan passerat. En eftermiddag smäll det plötsligt till och ett ljussken lyste upp den annars så mörka himlen.

- Vad är det som händer? pep det lilla blåbäret.
- Ta det lugnt, svarade grannblåbäret, det är bara åskan. Den kommer ibland på besök efter heta sommardagar, mullrar lite grann, sänder ut sina blixtar och drar sen iväg igen, förklarade grannblåbäret. Men var beredd på regnet som snart kan falla.

I samma stund föll regnet. Det var inget lätt duggregn utan mer som ett skyfall som smattrade mot det närbelägna berget. Det lilla blåbäret kurade förskräckt ihop sig och knep ihop ögonen. Efter att ha darrat en stund, öppnade det försiktigt ögonen och märkte att det inte var så farligt.

Päivät ja yöt tulivat ja menivät ja kohta keskikesä oli jo takanapäin. Eräänä ilta-päivänä kuului valtava paukahdus ja kirkas valo valaisi muuten niin tumman taivaan.

- Mitä tapahtuu? pieni mustikka piipitti.
- Ota rauhallisesti, vastasi naapurimustikka, se on vain ukkonen. Se käy joskus vierailulla kuumen kesäpäivän jälkeen, jyrähtelee ja salamoii vähän, ja jatkaa sitten taas matkaansa, mustikka selitti. Mutta varo, kohta voi tulla sadetta.

Samassa sade jo ropisi mustikan niskaan - ei mikään tihkusade vaan pikemminkin rankka sadekuuro, joka rummutti lähellä olevaa kalliota. Pieni mustikka sulki silmänsä ja yritti piiloutua sateelta. Täristyään hetken se avasi varovasti silmänsä ja huomasi ettei sade ollutkaan niin vaarallista.

Boken handlar om ett litet blåbärs liv och äventyr. Det lilla blåbäret växer och lär sig en hel del om det underliga livet och vår förtrollande värld.
Boken riktar sig till småbarn och passar väl för högläsning.

Kirja kertoo pienen mustikan elämästä ja seikkailuista. Pikkuinen mustikka kasvaa ja oppii kaikenlaista ihmeellisestä elämästä ja lumotusta maailmastamme. Kirja on suunnattu pikkulapsille ja sopii hyvin ääneen luettavaksi.

Eva och Miranda är mor och dotter. En sommar beslöt de sig för att tillsammans skapa en barnbok. Eva skrev och Miranda, som då var 12 år, ritade. Vi önskar dig trevliga lästunder./Eva ja Miranda ovat äiti ja tytär. Eräänä kesänä he päättivät luoda satukirjan yhdessä. Eva kirjoitti ja Miranda, tuolloin 12 vuotias, piirsi. Toivotamme sinulle mukavia lukuhetkiä.

www.bod.fi